

Jak mi to bylo jedno

Závod na 24 hodin v Puttelange aux Lac jsem si vybral hlavně proto, že je to hned na kraji Francie a mám to tam blízko od bývalého firemního společníka z Mainzu, kterého také občas navštěvuji. Tentokrát jsem mu tam kromě obvyklých českých zavináčů a tlačanky přivezl také jeho příbuzenstvo, čímž jsem si trochu snížil cestovní náklady. Závod jsem pojal jako přípravný, tzv. pouťák, s tím, že se pokusím tréninkovým tempem ujít 120-130km, asi tak jako by to byl první den v šestidenní. Tedy ono to tréninkové tempo je jen na začátku, po pár desítkách kilometrů už se jde vždycky naplno, protože rychleji to pak stejně nejde.

Byl to pouze závod pro běžce, chodecká kategorie tam ani nebyla vypsána, takže mi bylo jedno, jak dopadnu, mohl jsem závodit jedině sám se sebou. Zaujalo mne také to, že okruh měří jen 660 metrů, což by mi mělo vyhovovat, nemám rád dlouhé okruhy, čím kratší, tím lépe. Neměl jsem žádný doprovod který by mi skývu či láhev podal, ale říkal jsem si, že tak krátký okruh lze absolvovat s flaškou v ruce a příští kolo si ji zase u auta odložit, nemusím tedy pokaždé úplně zastavit, když chci občerstvit.

Dorazil jsem na místo asi 3 hodiny před startem, pozdravil se se známými i s neznámými, přesunul auto na vhodné místo u okruhu, něco jsem pojedl, namazal se (zevně, nikoliv vnitřně), připravil spoustu věcí na občerstvení a spoustu věcí na převlékání a šlo se na start. Místní komentátor mne tam představil jako bronzového medailistu z nedávného šestidenního závodu v Antibes, takže jsem byl chvíli středem pozornosti. Odlesk slávy ale brzy vybledl a byl vystřídán krutou realitou, protože zazněl startovní výstřel.

Počasí úměrné konci června umožnilo jít pouze v trenýrkách a tričku s krátkým rukávem, což se mi dosud na podobných závodech poštěstilo jen 2x. Vyrázil jsem poklidným tempem a zakrátko se ocitl na konci startovního pole, protože běh, i když někteří běžci také vyrazili poklidným tempem, je přece jenom rychlejší než chůze. Tedy ze začátku. Vzhledem k délce okruhu mě brzy téměř všichni předběhli o kolo či více, což mne nijak nevzrušilo, aspoň jsem měl dost času si je všechny prohlédnout, i když většinou jen zezadu, což ovšem v případě několika startujících běžkyň zase nebyl nijak špatný pohled. Jedna blondýnka se mi dokonce velmi líbila i zepředu!

Bylo mi jedno, jestli dám 130 nebo 120 km, šel jsem si svým tempem, občas krátce zastavil u auta na občerstvení a po 40km jsem dokonce na erární občerstvovací stanici usedl k porci boloňských špaget, které tam nabízeli. Prostě idylka. Dále jsem si prohlížel ostatní závodníky a počítal, kdy mne asi zase předběhne ta blondýnka.

Ovšem nejenom ženská část startovního pole mne zaujala. Kromě několika známých z řad běžců, se kterými jsem občas prohodil pár slov, když mne předbíhali nebo se se mnou i kousek prošli, jsem si povšiml muže, který běžel s takovou tou ocelovou protézou. Že na tom Pistorius uběhl na olympiádě 400m, to bych pochopil, ale běžet na tom 24 hodin??? A za chvíli jsem zjistil, že není jediný, ten druhý měl dokonce ty protézy obě! A ještě ke všemu běžel s parťákem, kterému pro změnu chyběly obě ruce od loktů dolů. Ti pak závod nedokončili a odjeli spolu autem. Chvíli jsem si lámal hlavu, který z nich asi řídil, ale zřejmě to musel být ten s rukama. Dodatečně jsem zjistil, že je zde středisko hendikepovaných sportovců, samotný závod se vlastně šel na podporu jednoho postiženého chlapce.

Pořadatelé téměř po celý závod měli nějaký kulturní program, kapely, tance, mažoretky všech generací a obzvlášť mne zaujal hráč na asi desetimetrový alpský roh nebo didžeridu nebo co to vlastně bylo. Zaznamenal jsem i jeden méně kulturní zážitek, když jsem se k půlnoci blížil k setmělému místu na trati, ze kterého se ozývaly nechvalně známé dávicí zvuky. Zase jeden žaludek zvítězil nad svým majitelem, to se při závodech občas stane. A když jsem tam došel, s hrůzou jsem zjistil, že je to ta moje blondýnka, co se mi tak líbila. No, teď bych jí pusu nedal...

Půlnoc odbila, nejedna pouliční lampa ještě svítila a na trati stále vládla pohoda. V noci při závodech vždycky poslouchám muziku, tedy pokud neprší, kvůli dešti už jsem jeden MP3 přehrávač odpravil. Teď jsem měl zbrusu nový miniaturní Ipod, malý, zlatý, lehký, dá se připnout třeba na startovní číslo a hlavně je nabíjecí přes USB, čili nemusím pořád shánět baterie. Přestože jsem se doma snažil do něj nahrát co nejvíce písniček, ať jsem teď mačkal, jak jsem mačkal, vymačkal jsem z něj jen informaci, že baterie je nabitá na 100%, ale muziku žádnou. Vzhledem k následující zprávě o počasí jsem ho pak stejně nepotřeboval...

Nevím, jestli to zavinila tlaková níže nad Skandinávií nebo globální oteplování, ale po půlnoci začalo pršet. Idylka skončila. Nejprve to byla jen taková přeháňka, to jsem ještě během ní stále šel, ale další dávka vody z nebes už byla vydatnější, tak jsem na chvíli zalezl do auta. Pohyboval jsem se v pořadí někde uprostřed startovního běžeckého pole a v tom dešti pauzovali skoro všichni, tak proč bych zbytečně moknul a riskoval zranění. Ono totiž na okruhu bylo několik zrádných míst i za světla a za sucha.

Asi po hodině dešť téměř ustal, tak jsem vylezl z auta, převlékl se do suchého a zase vyrazil do boje. Bylo mi už jedno, jestli dám 120 nebo 110 km, hlavně dojít až do konce. Po rozednění jsem měl něco přes 90 km, sil dost a těšil jsem se, až vyjde slunce. Marně. Příroda minila jinak. Zatažená obloha se zatáhla ještě víc a od sedmé hodiny ranní lilo již nepřetržitě.

Takže jsem zase zalezl do auta a už mi bylo jedno, jestli dám 110 nebo 100 km. Za monotónního bubnování deště do kapoty jsem s pocitem nesmírné úlevy zavřel oči a zesnul. Nemusel jsem si nařizovat budíka, močový měchýř mne po asi hodině probudil spolehlivě. Vzhledem k tomu, že mohutné proudy deště stopy smyjí a zrovna nebyl nikdo na obzoru, přidal jsem jeden menší proud hned vedle auta a s dalším pocitem nesmírné úlevy jsem opět zaujal pozici vleže.

V 10 hodin dopoledne bylo jasné, že pršet hned tak nepřestane, žádný extra výkon jsem stejně nepředvedl, takže už jsem tady zbytečný. Ušel jsem ještě pár okruhů, abych měl aspoň těch 100 km, ze slušnosti jsem ještě přidal dva navíc, ale pak jsem odevzdal startovní číslo, rozloučil se s pořadatelem, nastartoval auto a odjel. Nebyl jsem jediný, kdo to takhle udělal, celých 24 hodin absolvovala jen tak polovina startujících. Ani ta blížící blondýnka neběžela až do konce. Přesto vyhrála kategorii žen.

Já jsem žádný důvod k spokojenosti neměl, i když v tomto závodě o nic nešlo a bylo mi to prostě jedno. Ale nemám rád nedokončené závody, proto se tam musím za rok vrátit !!!